

[Stinus.]

harmonisere synspunkterne på den internationale politiks område. Alt dette for — og jeg citerer Davignonrapporten:

„at give form til den politiske unions vilje“.

Det er det, der i Aldo Moros svar kaldes en politisk enhed.

Hvilket alternativ kan I foreslå? spørger man os modstandere af dansk medlemskab af EF. Et ærligt svar må lyde: vi kan ikke love, at der eksisterer et alternativ, der omfatter et snævert samarbejde med andre lande — og her tænker jeg naturligvis først og fremmest på et udvidet nordisk samarbejde efter retningslinjer afstukket i den forliste Nordeplan. Men jeg vil rigtignok understrege, at fællesmarkedstilhængerne heller ikke med nogen ret kan argumentere for dansk medlemskab af EF, fordi et nordisk alternativ ikke eksisterer. Dette ved vi nemlig intet om. Det eneste, der er helt klart, er, at et nordisk alternativ ikke eksisterer, så længe Danmark og Norge opretholder et ønske om indmeldelse i EF. Ingen ved, hvilke muligheder der kan opstå, hvis Norge og Danmark bliver uden for fællesmarkedet.

Lad mig i øvrigt understrege, at vi endnu ikke har modtaget nogen garanti for, at det nordiske samarbejde kan fortsættes og udbygges på alle områder, hvis Danmark og eventuelt også Norge kommer ind i EF. Personlig føler jeg mig overbevist om, at medlemskab af De europæiske Fællesskaber og et udvidet nordisk samarbejde på alle områder er og bliver alternative muligheder. Også derfor er jeg imod dansk medlemskab.

(Kort bemærkning).

Per Federspiel: Når hr. Stinus citerer, hvad jeg har sagt her i tinget, så må jeg virkelig bede ham om at citere korrekt. Han gav det udseende af, at jeg under Vietnamdebatten i september havde sagt, at af hensyn til vore europæiske partnere måtte vi ikke tiltræde forslaget om diplomatisk for-

bindelse med Vietnam. Dette har jeg ikke sagt. Jeg har gjort regeringen opmærksom på, at når den selv var gået ind i denne procedure med konsultationer, så havde det været rigtigt, at man førte disse konsultationer — og dér vil jeg gerne citere:

„... uden at binde os til bestemte normer“.

Det vil hr. Stinus kunne finde i Folketingets Forhandlinger 1970-71 sp. 8030. Dette var vistnok noget ganske andet, end hvad hr. Stinus lagde mig i munden.

Moses Olsen: Grundlaget for forhandlingerne med EF for Grønlands vedkommende har været de særkrav, som det forrige landsråd stillede som betingelser for Grønlands indtræden i fællesmarkedet. Disse krav omfatter opretholdelsen af de gældende støtteordninger, etableringsretten og fiskeriet. Hvad angår opretholdelse af støtteordningerne, er der opnået et efter mit skøn for Grønland tilfredsstillende resultat. Der er begrundet håb om, at støtteordningerne kan fortsætte på samme måde som i dag.

Med hensyn til etableringsretten har man, så vidt jeg kan forstå, opnået det resultat, at de gældende regler om 6 måneders ophold i Grønland, før man kan opnå tilladelse til at drive virksomhed i landet, kan opretholdes, men — og det vil jeg understrege især over for den grønlandske befolkning — det står åbent for enhver fra EF-landene at etablere sig i Grønland efter 6 måneders fast bopæl i landet. Hvis jeg tager fejl her, beder jeg regeringen om at korrigere mig. Man kan sige, at man ikke behøver at frygte en invasion af fremmede erhvervsdrivende i Grønland, fordi landet ligger så afsides og mulighederne er så forholdsvis små. Men her må man bemærke, at langt den overvejende del af den profitgivende private erhvervsaktivitet i Grønland i dag er i hænderne på folk, der er indvandret her fra landet; det vil sige, at fremmede erhvervsdrivende dominerer og kontrollerer den private sektor i Grønland i dag. Den grønlandske befolkning er utilfreds med denne tingenes tilstand, og